ECHIPA ROMÂNIEI — SUPERIOARĂ CELEI A FRANȚEI, PRIN STRATEGIE ȘI CLASA UNOR JUCĂTORI

Am ajuns să învingem Franța cu 2—0, iar publicul să fie la sfîrșitul meciului cam indiferent. Blazarea nu e bună, chiar atunci cînd adversarul nu reprezintă la ora de față mare lucru în fotbalul european. Fiindcă, **dacă nu este o mare forță**, echipa Franței este totuși **un mare nume și e o plăcere să te dovedești mai bun decît un mare nume, în perioada cînd reputația ta e pe nedrept mai mică în comparație cu a lui.** După cele văzute simbătă este limpede că fotbalul nostru stă în balconul soccerului continental, în timp ce locul celui francez e undeva la parter sau la demisol. Curios, cum este posibil ca într-o țară în care fotbalul este o profesie, capacitățile să rămînă, cu rare excepții, de domeniul obișnuitului? Fragilitatea echipei franceze nu se datorește, în primul rînd, jocului ei de ansamblu, ci mai ales, absenței fotbaliștilor de superclasă. Fiindcă în afară de Lech, Bosquier și Trésor, ceilalți văzuți la București ni se par valori comune, care dau impresia că se îndeletnicesc doar printre altele și cu fotbalul.

Evoluția de la București a reprezentativei „cocoșului galic" s-a desfășurat oarecum în conformitate cu varianta tactică 1—4—4—2. Spunem **oarecum,** deoarece ea a fost doar parțial respectată, o dată ce extrema stînga Beretta avea să acționeze numai la mijlocul cîmpului de joc. Francezii au părăsit complet latura stîngă a terenului. Nici în fazele de atac Beretta sau altcineva nu deschidea aici un front cît de mic. Și, astfel, s-au păcălit ei foarte tare, fiindcă Sătmăreanu, fundașul nostru extrem de ofensiv, a rămas fără adversar și fără probleme, fapt care i-a permis (avînd și un apetit de joc extraordinar) să inițieze și să conducă un mare număr de atacuri foarte neplăcute pentru defensiva oaspeților. Iată de ce, în pofida slabei productivități a lui Lucescu, dreapta a fost flancul nostru de maximă infiltrare spre poarta lui Carnus. În plan colectiv, echipa lui Boulogne a manifestat evasipermanent două defecte. Apărătorii marcau foarte lax, uneori de loc, chiar în zona cea mai periculoasă. La ambele acțiuni soldate cu goluri ale românilor. Iordănescu și Dinu erau nepermis de liberi, nemarcați la linia de 16, m, fundașii francezi aflîndu-se de fiecare dată la 2—3 m distanță de ei, în interiorul careului, plasați oarecum pe aceeași linie imaginară. Cealaltă carență avea să se manifeste în atac. Francezii sînt foarte rapizi, dar nu știu să combine, să pregătească și să creeze ocazii, vor să termine imediat acțiunile ofensive din două pase, mereu directe, mereu în adîncime, mereu precipitate. Nu știu să se cenzureze, să pregătească și să aștepte. Iar cînd o asemenea manieră e utilizată constant pe centrul terenului, acolo unde apărarea adversarului se aglomerează (ignorîndu-se părțile laterale), stereotipia, lipsa de invenție duc la sterilitate, la monotonie, la contracarări elementare. Pe acest plan, echipa română a fost net superioară. Datorită lui **Dumitru, R. Nunweiller, Sătmăreanu, Dembrovschi** și uneori **Dinu,** tricolorii noștri (spre deosebire de tricolorii francezi) au realizat **o circulație de balon cursivă, deseori eficace, pe toate direcțiile și în toate zonele.** Așa a rezultat un fotbal DE CONSTRUCȚIE. Un joc elaborat, premeditat, combinații care au dus la eliminarea din drum a unor adversari și la situații de dezechilibru pentru linia dominată de Bosquier și Trésor. Pasele lui Nunweiller și ale lui Dumitru, au fost mereu un suport strategic de mare însemnătate. Iar „1—2"-urile realizate de cîteva ori în prima noastră linie au născut cîteva situații excelente în careul lui Carnus. La români, **finalizarea avea să fie, în schimb, defectuoasă,** ca și ultima acțiune a jucătorului dinaintea șutului spre poartă. Și asta din mai multe motive. **Lucescu** are în prezent ceva. O paloare, o lipsă de energie se poate (presupunem) cu punct de plecare într-o depresiune de moral. **Iordănescu** (toată luna martie în vervă) a fost stopat de un adversar minunat (agil, tehnic, reflexe impresionante). iar asta se poate întîmpla oricui. Experimentul cu **Sandu** ni s-a părut gratuit. Are probabil calități, dar ele vor trebui consolidate treptat, printr-o promovare succesivă. Datorită lui, în toată prima repriză, ofensiva noastră a avut un dinte lipsă. Apariția lui **Domide** avea să fie însoțită de ameliorări, de ceva mai multă cursivitate acolo în prima linie, alternativă dacă nu optimă, oricum mai acceptabilă decît precedenta ei. Cu toate criticile rostite la adresa lui **Dembrovschi,** noi observăm în continuare rolul său în economia echipei, fiindcă împreună cu **Dumitru** și **Radu Nunweiller** compune și reprezintă arcul formației, suportul elasticității acesteia. În sensul vizat, Dembrovschi n-a făcut un joc mare în meciul cu Franța, dar a fost un integrat.

În pofida capacității ei modeste, echipa Franței avea să nu fie însă comodă pentru noi. Oaspeții ne-au surprins deseori. Poarta lui Răducanu a fost mai mult periclitată decît

Romulus BALABAN

(Continuare în pag. a 6-a)

În mijlocul unui vinitet defensiv francez decepționat, jucătorii români se felicită după deschiderea scorului

Foto: S. BAKCSY

COMPORTAREA „TRICOLORILOR"

LA PRIMUL EXAMEN AL ANULUI

Așadar, internaționalii noștri au trecut primul examen din acest an, obținînd o binemeritată revanșă asupra echipei Franței, și acum așteaptă cel mai important eveniment al lor din sezonul de primăvară : dubla confruntare cu Ungaria, din „sferturile" Campionatului Europei.

Cum s-au comportat ei în partida inaugurală a activității reprezentativei pe 1972? În aprecierile noastre vom ține seamă de faptul că ei se află, totuși, la început de sezon și că randamentul lor în națională nu putea fi mult mai bun sau măcar mai bun decît în cele patru etape din returul Diviziei A. De altfel, cei mai mulți au și jucat în notă subliniată de campionat. Îmbunătățirile urmează să fie realizate de acum înainte.

În poartă, RĂDUCANU, a apărat poate ca niciodată, atent, serios, sobru, inspirat — mai ales în ieșiri — și... norocos în cîteva intervenții cu care a salvat goluri ce păreau iminente. Continuînd să se comporte astfel, nu va avea concurent. **Nota 9.**

SĂTMĂREANU, într-o condiție fizică excepțională și în vervă de joc, a fost în același timp un fundaș de bază și cel mai periculos... atacant. S-a infiltrat cu regularitate în atac printr-un culoar lăsat — inexplicabil — liber de francezi. A pasat, a centrat și a și tras des la poartă. **Nota 9.**

LUPESCU n-a depășit comportarea din campionat. A jucat sobru, ca de obicei, și a pasat exact, s-a plasat în raport cu fazele, dar ni s-a părut mai puțin viguros și rapid în deplasări, fiind depășit în cîteva rînduri de Floch sau Beretta. **Nota 7.**

DINU a fost... paradoxal. A făcut lucruri excepționale, deposedări oportune, intercepții splendide și — datorită lor — intrări în atac, una soldîndu-se cu un gol. Dar a și făcut greșeli copilărești, dintre care două erau să se soldeze cu goluri. **Nota 7**

La DELEANU s-a văzut că n-a jucat în ultima vreme din cauza unei întinderi ; randamentul său — sub normal. A fost întrecut în viteză de Blanchet și a trebuit să fie înlocuit. **Nota 6.** În schimb, N. IONESCU — mult mai bine pregătit fizic — a acoperit bine postul după pauză, a avut intervenții prompte. **Nota 7.** Problema fundașului stînga rămîne însă deschisă.

Doi mijlocași excelenți care au constituit axul echipei și motorul care a împins atacul. DUMITRU a făcut poate contra Franței cea mai bună partidă din acest sezon. La fel de bun în apărare (a stopat multe acțiuni franceze) și în atac (lansări precise, schimbări de joc), stăpînește bine pasa lungă, are viziunea întregului teren. **Nota 9.** NUNWEILLER VI — mai puțin prezent în apărare, dar mai mult și mai eficace în atac — a rămas același bun coordonator care știe să frîngă ritmul adversarului, dar încetinește uneori trecerea în atac și a propriei sale echipe. **Nota 8.**

LUCESCU a alergat și muncit mult, dar fără randamentul din trecut. Parcurge o perioadă de scădere de formă, manifestată și în echipa sa de club. **Nota 6.** De altfel, ca și DEMBROVSCHI, care a apărut lipsit de vigoare. Aportul său a fost satisfăcător atunci cînd a venit în sprijinul mijlocașilor, dar insuficient în atac. **Nota 6.**

Un experiment nereușit : MIRCEA **SANDU.** E drept că n-a prea fost jucat, dar nici el n-a izbutit să arate calități care să justifice selecționarea, sărind două trepte — loturile de tineret și olimpic. Rămîne totuși un element de urmărit. **Nota 5 spre 6.** Înlocuitorul său, DOMIDE, a jucat pe un post cu care s-a dezobișnuit de mult și cu toată strădania sa n-a reușit să satisfacă cerințele unui vîrf de atac. **Nota 6.**

În fine, IORDĂNESCU — mai bun în repriza a doua, cînd a renunțat să treacă — fără succes — prin acțiuni individuale de Trésor și a preferat combinațiile, mult mai indicate ; a și marcat în urma uneia din ele. **Nota 6 spre 7.**

Petre GAȚU

ÎN 7 ZILE

• UMOR FRANCEZ • PENTRU PESCARU NU-I UN LOC? • O SOLUȚIE AR FI GERD MULLER... • CE VA ALEGE FEDERAȚIA? • AVERTISMENTE VIZUALE • ÎN SCHIMB GAZDELE...

Francezii, de la Georges Boulogne — selecționerul unic al echipei, pînă la ziariști și de la aceștia pînă la ultimul suporter care a însoțit echipa la București, recunosc justețea rezultatului meciului de sîmbătă.

Mai mult chiar, au găsit și tăria de a face haz de necaz...

Ca probă, dialogul între doi suporteri, pe gradena din spatele tribunei presei :

— N-am văzut niciodată echipa Franței jucînd atît de slab...

— Înseamnă că o vezi azi pentru prima oară...

Olimpicii noștri n-au avut, în partida din deschidere, de sîmbătă, o prestație excepțională. Dimpotrivă, chiar, pe alocuri, ei — echipă cu pretenții de omogenitate oricum mai mare decît cea a selecționatei studențești, care se reunea pentru prima oară... — au fost net depășiți de un adversar bătăios. Din acest meci care n-a avut darul de a ne entuziasma în perspectiva returului cu Danemarca, am reținut totuși două evoluții : pe cea a universitarului **Mihăilă** și pe cea a „olimpicului" **Pescaru.**

Dacă excelenta comportare a primului a putut fi relativ ușor dată uitării peste mai puțin de două ore, pentru că Sătmăreanu avea să joace fără repros, în schimb, forma remarcabilă a lui Pescaru ne-a invitat, în continuare, la reflecții. Brașoveanul a marcat două goluri superbe.

Și nu este **mai puțin atacant central** decît Domide sau Dembrovschi, de exemplu...

Tentați să aflăm părerea primului om în măsură să se pronunțe asupra acestui subiect, l-am întrebat luni pe Angelo Niculescu ce soluții vede pentru chestiunea atacantului central **„de poartă"** al echipei naționale.

Cu calmul lui englezesc, Angelo ne-a dat un răspuns care-i dovedește și umorul de aceeași nuanță :

„M-am gîndit la Gerd Müller. Nu știu încă dacă va fi valid la data meciului cu Ungaria..."

Binevoitoare și receptivă față de neobositul și întreprinzătorul Constantin Teașcă, o bună parte a presei — pornind de la elemente de fapt îndubitabile — i s-a raliat în chestiunea contestației introduse de F. C. Galați la meciul de Cupa României pierdut în fața lui Rapid în urma unei (unice? duble? triple?) greșeli de arbitraj.

Federația se află acum în fața unei situații din cele mai delicate.

Că rezultatul de la Brașov a fost viciat, e limpede. Dar nu e mai puțin limpede nici adevărul că au fost — și vor mai fi — zeci de situații similare pe sezon, cazuri de rezultate determinate de erori — la urma urmelor, omenești, — ale arbitrilor.

Va reafirma, oare federația principiul de pînă acum al **nerejucării pentru greșeli de arbitraj,** pentru a se pune la adăpost de un ușor previzibil cortegiu de contestații identice?

Sau de data asta se va pleca în fața unui caz de rar întîlnită evidență?

Am citit zilele trecute că pe unele stadioane din Olanda, spectatorii vin la meciuri nu numai cu placarde cuprinzînd îndemnuri la victorie, ci și cu altele pe care sînt înscrise apeluri la disciplina publicului, pentru evitarea excesele lor de zel, nu de puține ori repercutabile în suspendări ale terenului.

De aici și pînă la apariția jucătorilor cu tricouri pe care să scrie **„Stăpîniți-vă nervii! Arbitrul are în buzunar cartonașe galbene și roșii..."**, pentru ca ei să aibă mereu sub ochi acest **memento,** nu mai e decît un pas. Și, de ce nu l-am face, în fond? Pe șosea, nu citim pe spatele mașinii din față **„Respectați distanța și viteza reglementară"?**

La Divizia B, în seria a doua, alarmă! Duminică, oaspeții n-au înscris nici un gol.

Cîte au înscris însă gazdele? **Șase, în toate cele cinci meciuri disputate...**

Ne-am mai liniștit...

Radu URZICEANU